

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 175/10
13.10.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљених Д.Г. и др, због кривичних дела примање мита из члана 367. став 6. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 482/10 од 3.8.2010.године, подигнутом против правноснажних решења Окружног суда у Нишу Кв. 223/09 од 12.8.2009.године и Врховног суда Србије Кж.ИИ 2479/09 од 2.11.2009.године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку, у присуству окривљеног Д.Г. и окривљеног М.Ж, а у одсуству окривљеног М.З, коме достава није могла бити уручена на адреси из списка предмета као и Републичког јавног тужиоца Србије који је уредно обавештен, дана 13.10.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 482/10 од 3.8.2010. године, подигнут против правноснажних решења Окружног суда у Нишу Кв. 223/09 од 12.8.2009.године и Врховног суда Србије Кж.ИИ 2479/09 од 2.11.2009.године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Окружног суда у Нишу Кв. 223/09 од 12.8.2009.године одлучено је да нема места спровођењу истраге против осумњичених Д.Г. и М.З. због кривичних дела примање мита из члана 367. став 6. у вези става 1. КЗ и осумњиченог М.Ж, због кривичног дела давања мита из члана 368. став 1. КЗ и кривичног дела фалсификовања исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, а по захтеву за спровођење истраге пуномоћника оштећеног као тужиоца П.М.

Решењем Врховног суда Србије Кж.ИИ 2479/09 од 2.11.2009.године одбијена је као неоснована жалба пуномоћника оштећеног као тужиоца - П.М, изјављена против решења Окружног суда у Нишу Кв. 223/09 од 12.8.2009.године.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз. 482/10 од 3.8.2010.године, против наведених правноснажних решења Окружног суда у Нишу и Врховног суда Србије, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, са образложењем да постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима решења о садржини исправа и самих тих исправа које се налазе у списима предмета. У захтеву се наводи да се у списима предмета налазе докази о извршеним уплатама од по 10.000,00 динара на име Д.Г. и М.З. и извршеној уплати од 20.000,00 динара на име Г-А ф. у Н, а да насупрот томе првостепени и другостепени суд не коментаришу те конкретне доказе већ наводе да ни један од изведених доказа не упућује на то да су осумњичени Д.Г. и М.З. извршили кривична дела која су им захтевом за спровођење истраге стављена на терет. У том смислу тужилаштво и види повреду из члана 368. став 1 тачка 11. ЗКП-а, указивањем да постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима решења и садржине самих исправа - доказа. Предлог јавног тужиоца је да Врховни касациони суд утврди постојање наведене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, учињене у корист окривљених.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном

поступку, на којој је размотрио списе предмета са цитираним решењима против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

У конкретном случају поднетим захтевом за заштиту законитости се указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а и то конкретно на повреду само једне од алтернативно побројаних повреда у тачки 11 у виду постојања: „знатне противуречности између оног што се наводи у разлозима пресуде, о садржини исправа и самих тих исправа“. У том смислу у захтеву се даље посебно потенцира да се ради о доказима – исправама у виду уплата од по 10.000,00 динара на име осумњичених Д.Г. и М.З. као и уплате од 20.000,00 динара на име Г-А ф. у Н, који докази се налазе у списима предмета, при чему по ставу Републичког јавног тужиоца садржина поменутих доказа апсолутно противуречи разлозима и закључцима другостепеног суда у цитираним решењима, да: „ни један од изведених доказа не упућује на то да су осумњичени извршили кривична дела која су им стављена на терет“.

Овакви наводи и изнети став Републичког јавног тужиоца, у захтеву за заштиту законитости, се не могу прихватити јер су се најпре првостепени и другостепени суд у цитираним решењима, против којих је поднет захтев за заштиту законитости, поред осталих чињеница позвали и на исправе (доказе) о исплатама износа од по 10.000,00 динара на име осумњичених Д.Г. и М.З, у ком смислу су и дали оцену наведених исправа (доказа), у погледу сврхе уплате наведених износа која и одговара садржини поменутих исправа, тако да не постоји било каква противуречност између оног што се наводи у разлозима решења о садржини тих исправа и самих тих исправа.

Сасвим је друго питање оцене садржине тих исправа, у смислу њихове доказне снаге (доказа), што представља већ чињенично питање у смислу оцене доказа код утврђивања чињеничног стања, а не постојања битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, на коју се Републички јавни тужилац позвао у захтеву.

Што се тиче друге исправе – доказа, на коју се у поднетом захтеву и по истом законском основу јавни тужилац позива опредељујући је као: „уплата од 20.000,00 динара на име Г-А ф. у Н.“, најпре треба указати да поменута исправа (доказ) у образложењу првостепеног и другостепеног суда уопште није била посебно цитирана нити је њена садржина у поменутих решењима на било који начин интерпретирана. Стога је објективно немогуће процењивати постојање противуречности „између онога што се наводи у разлозима одлуке о садржини исправе и саме садржине те исправе“, када иста у образложењу – разлозима цитираних решења првостепеног и другостепеног суда уопште није била поменута нити је пак цењена њена садржина.

По налажењу Врховног касационог суда и у овој ситуацији постоји идентичан закључак као и у претходном случају да је сасвим друго питање које је ирелевантно за овај поступак да ли би садржина те исправе, цењена у складу са осталим изведеним доказима, евентуално довела до другачијег чињеничног стања. То је већ чињенично питање које у смислу одредбе члана 419. ЗКП-а не може бити предмет оцене по овом ванредном правном леку, због чега је Врховни касациони суд нашао да је поднети захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца из напред изнетих разлога неоснован и да га треба одбити.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је, одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, и применом члана 424. ЗКП.

Записничар,

Председник већа

Олгица Козлов,с.р.

судија,

Бата Цветковић,с.р.

